

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **D. M.**

skazanego z art. 197 § 1 k.k. i art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i art. 197 § 3 pkt 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 października 2023 r.

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 532 § 3 k.p.k.)

wniosków obrońców skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją

wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 1 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 451/21,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 10 września 2021 r., sygn. akt III K 76/18,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W złożonej przez adw. I. Z. - obrońcę skazanego D. M. kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 1 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 451/21 sformułowany został wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia wobec skazanego. U podstaw tego wniosku legły argumenty takie jak: wykazanie przez obronę wysokiego prawdopodobieństwa wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej oraz bardzo zły stan zdrowia skazanego D. M.. Tożsamy wniosek został także sformułowany w kasacji drugiego z obrońców skazanego adw. I. S., nie został jednak uzasadniony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Tytułem wstępu należy zaznaczyć, że suspensywność zaskarżonego orzeczenia w postępowaniu kasacyjnym ma charakter wyjątkowy. Oznacza to, że wyłącznie w szczególnych przypadkach dopuszczalne jest wstrzymanie zaskarżonego kasacją rozstrzygnięcia. Wyrok posiadający atrybut prawomocności podlega bezzwłocznemu wykonaniu (art. 9 § 1 i 2 k.k.w.). Implikacją tego założenia dla postępowania zainicjowanego wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia od prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego kończącego postępowanie, jest to, że wniesienie kasacji nie wstrzymuje w sposób automatyczny wykonania tego rozstrzygnięcia.

Przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie określa przesłanek skutkujących wstrzymaniem wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia. W judykaturze wskazuje się, że podjęcie decyzji o wstrzymaniu wykonania orzeczenia możliwe jest w razie kumulatywnego zmaterializowania się dwóch kryteriów. Po pierwsze ocena podniesionych w kasacji zarzutów (dokonana w ograniczonym zakresie, bowiem jedynie na potrzeby rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia pozwala na pierwszy rzut oka stwierdzić wysokie prawdopodobieństwo ich zasadności. Po drugie, konieczne jest wykazanie przez podmiot żądający wstrzymania wykonania orzeczenia, że dalsze jego wykonywanie mogłoby dla skazanego wywołać wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki.

Nie przesądzając obecnie zarówno o treści rozstrzygnięcia, które zapadnie w niniejszej sprawie po merytorycznym rozpoznaniu kasacji, jak i finalnej oceny zaprezentowanych zarzutów należy jednak stwierdzić, że zupełnie wstępna analiza zarzutów postawionych w kasacji obrońcy skazanego D. M. — dokonana przez Sąd Najwyższy wyłącznie w płaszczyźnie niezbędnej dla rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie daje podstaw do wyrażenia poglądu, że którykolwiek z nich był zasadny w stopniu oczywistym. Oceny Sądu Najwyższego w tym zakresie nie zmienia nawet podniesiona w kasacji bezwzględna przyczyna odwoławcza („art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.” – zarzut z pkt II 1. *petitum* kasacji), mająca objawić się w tym, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane przez sąd, który był nienależycie obsadzony, albowiem w jego składzie zasiadał sędzia J.G., powołany do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego w Siedlcach (choć zdaje się, że w tym miejscu autor kasacji popełnił błąd i chodziło

mu raczej powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu) przez Prezydenta RP, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 ze zm.). Nie przesądzając obecnie o zasadności podniesionych w kasacji zarzutów, w szczególności zarzutu dotyczącego nienależytej obsady sądu należy stwierdzić, że brak jest podstaw do przyjęcia *a priori* (jak zdaje się to czynić autor kasacji), że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., ale jeśli zostanie w procesie podniesiony zarzut braku bezstronności takiego sędziego z powodu okoliczności towarzyszących przebiegowi procesu jego powołania i sposobu jego zachowania po powołaniu, powstanie konieczność indywidualnego badania tej kwestii. Z tego względu nie sposób przyjąć (przynajmniej na etapie rozpatrywania niniejszego wniosku), że jest to zarzut oczywiście zasadny.

W dalszej części uzasadnienia kasacji, obrońca skazanego D. M. – adw. I. Z., w sposób szeroki i szczegółowy uzasadniła zawarte w kasacji stanowisko o konieczności wstrzymania wykonania zaskarżonego wyroku, odnosząc się do złego stanu zdrowia skazanego, który w ostatnim czasie uległ znacznemu pogorszeniu. Mając na myśli zły stan zdrowia D. M., jego obrońca powołał się na dokumentację medyczną z Poradni Zdrowia Psychicznego „M.” w L. od 2017 do 2023 r., załączając ją do kasacji, z której wynika, że u D. M. rozpoznano zaburzenia depresyjne, zaburzenia afektywne – dwubiegunowe, epizod depresyjny i myśli samobójcze, a wobec nagłego pogorszenia się zdrowia i podjętej próby samobójczej, w dniu 03 marca 2023 r. D. M. otrzymał skierowanie do szpitala psychiatrycznego w Z.

Nie deprecjonując wiarygodności przedłożonej przez skarżącą dokumentacji medycznej i nie kwestionując problemów zdrowotnych skazanego, argumenty, na które powołał się autor kasacji nie są tego rodzaju, że można je określić mianem „szczególnych, wyjątkowych okoliczności prowadzących do wniosku, że wykonanie

zaskarżonego wyroku mogłoby spowodować dla skazanego nieodwracalne, niekorzystne skutki”. Stanowisko najwyższej instancji sądowej jest tu jednolite i kategoryczne. W licznych orzeczeniach już niejednokrotnie podkreślano, że zły stan zdrowia skazanego nie może automatycznie uzasadniać wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją, gdyż tego typu okoliczności mogą stanowić ewentualnie podstawę do ubiegania się o odroczenie wykonania kary albo o udzielenie przerwy w jej wykonywaniu, i nie można ich utożsamiać z przesłankami uzasadniającymi wstrzymanie wykonania orzeczenia w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k. (tak SN w postanowieniach z dnia: 24 stycznia 2023 r., sygn. I KK 356/22, Legalis nr 2879320; 11 stycznia 2023 r., sygn. V KK 504/22, Legalis nr 2906036). Okoliczności dotyczące problemów zdrowotnych skazanego winny przede wszystkim zostać przedstawione w postępowaniu wykonawczym - w sprawie o odroczenie lub przerwę w odbywaniu kary.

Z tych powodów, nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do uwzględnienia wniosków obrońcy.

[SOP]

[ms]